

Neděle 18.12.2005 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(4. adventní neděle)

Text: „*Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvi.*“
(Zj 3, 20-21)

Už se vám někdy stalo, že jste nechali čekat hosta za dveřmi? Myslím, že je to v mezilidských vztazích normální, že hosty pozveme dál, že je za dveřmi stát nenecháme. Je to zvláštní biblický obraz: *vzácný host před zavřenými dveřmi!* Je Bůh takovým vzácným hostem? Nenecháváme čekat za dveřmi Pána Ježíše?

Pokud přijde návštěva, kterou čekáme, jsme u dveří po prvním zazvonění. Ale v případě Pána Ježíše žádné zvonění neslyšíme. Proto potřebujeme slyšet Boží slovo, abychom věděli, že obraz *hosta ze dveří* vystihuje *určitý životní postoj* a *přibližuje situaci*, ve které můžeme klidně být aniž to víme. Dnešní biblické čtení je pozváním k tomu, abychom se zastavili před Bohem a ptali sami sebe, jak jsme na tom. Náš Pán a Král se chce setkat s každým z nás, chce vstoupit do našeho života. Jsme na to připraveni? Jsme ochotni Mu otevřít?

1. Bůh „za dveřmi“

Dnešní biblický text je vzat z jednoho důležitého dopisu. Pán Ježíš vzkazuje církvi v Laodikeji, že je na tom moc špatně. Podle čeho se to hodnotí? Nekvalitní výrobky nebo služby, zastaralé technologie, malá výkonnost, platební neschopnost? Pro život církve platí jiná kritéria než jaká platí pro firmy. U křesťanů se Bůh ptá na horlivost, pokoru, vděčnost nebo poslušnost, se kterými nový život začínali. Místo toho vidí sebespokojenost, namyšlenost, samospravedlnost a duchovní slepota... Situace věřících v Laodikeji i Ježíšův vztah k nim je vyjádřen také v těch našich verších: „*Hle, stojím přede dveřmi a tluču...*“.

Jinými slovy: Laodičejští křesťané vykárali Ježíše ze svých životů, poslali Ho za dveře, přestali Ho potřebovat... Ale On se jich přesto nevzdal, přichází za nimi a nabízí jim pomoc. „*Bůh za dveřmi*“ - to může být také naše situace a náš duchovní stav. Nepochybně to tak platí o nevěřících lidech, kteří o Bohu, o Kristu nevědí a proto se o Něj nezajímají. Jenže biblický text mluví jasně o tom, že „*Bůh za dveřmi*“ to je problém křesťanů v Malé Asii v 1. století! Z toho je vidět, že i tam, kde lidé v životě dobře začali, kde se svěřili svému Bohu a Zachránci Kristu, že se tam může něco pokazit. Křesťané se mohou dostat do slepé uličky. Tak o tom mluví Pán Bůh s námi v Bibli. Nastavuje nám zrcadlo. Na chybách křesťanů z 1. století ukazuje, kde je skryto nebezpečí také pro nás. – Ani u nás není jedno, jak žijeme, jak vypadá náš život před Bohem. Dobře jsme začali: uvěřili v Ježíše Krista, přijali Boží odpuštění, přijali dar Ducha svatého a stali se novými lidmi. Začali jsme život s Bohem plni radosti, nadšení, vděčnosti. Pokračujeme stále dál ve stejném „*stylu*“, stejném duchu anebo je to už jiné?

2. Jak se může dostat Bůh za dveře?

Když někdo uvěří v Ježíše Krista, vpouští obrazně Ježíše „*dovnitř*“ a On se stává Pánem jeho života, dostává prostor k tomu, aby mohl ovlivnit naše myšlení, jednání, mluvení. Tak tomu bylo kdysi také v Laodikeji. Ale časem se to pokazilo. Jak se to mohlo stát? Podle předchozích veršů známého dopisu si můžeme ukázat na některé příčiny, které k tomu vedly.

a) „*Bůh za dveřmi*“ – „*nejsi studený ani horký*“

To je první komentář k duchovní situaci církve v Laodikeji. *Ani ryba ani rak. Ani upřímný křesťan ani pořádný světák!* Kdo se v tom má vyznat! Za totality se někteří křesťané u nás styděli za svou víru, protože se báli o své místo nebo o budoucnost svých dětí. O víře nemluvili a snažili se neprovokovat. Kvůli svému svědomí se ale Boha a své víry vzdát nechtěli a tak jezdili do kostela tam, kde je neznali. Chtěli to mít dobré na obou stranách: před Bohem i před lidmi. Ale sedět na dvou židlích se nevyplácí. Ze své víry se nemohli plně radovat a před lidmi měli stejně strach, aby se to neprozradilo! V Laodikeji ovšem nebylo pronásledování. Tam byla svoboda a tolerance. K duchovní vlačnosti sklouzli křesťané *na*

vlně blahobytu: žili s rozděleným srdcem. Chtěli žít dále pod Boží ochranou, ale připadalo jim zatěžko „nést kříž“, stáli o Boží požehnání, ale nechtěli přijít ani o radosti tohoto světa. Tak se dostali k polovičatosti: Ježíš se nestal (*anebo přestal být*) Pánem jejich životů. Uvěřili v Krista, ale nenaučili se Ho poslouchat, nechali se vysvobodit, ale nezápasili už o posvěcení.

b) „Bůh za dveřmi“ – „*jsem bohat, mám všechno a nic/nikoho nepotřebuji*“. Třeba jsme nikdy nic takového nevyslovili. Jenže křesťané v Laodikeji si to také nezvolili jako životní krédo. Byl to proces, cesta...Laodikeja bylo bohaté město. Díky zeměpisné poloze se zde dařilo obchodu, textilnímu průmyslu, farmaceutické výrobě i bankám. Lidé se měli dobře. Křesťané se uprostřed materiálního blahobytu postupně nakazili spokojeností a soběstačností i v duchovním životě. „*Mám všechno, nic a nikoho nepotřebuji!*“ To je opravdu velká zaslepenost! To je nebezpečný stav! – Ano, měli víru, přijali Boží milost, dar Ducha sv., měli dar věčného života. Některé křesťany toto vědomí vedlo *k sebespokojenosti*: mám všechno, všechno jsem dostal, nic nepotřebuji, sám už nemusím dělat nic. – Jiné křesťany to vedlo zase *k pyšce*. Mám všechno, mám víc než ostatní, jsem lepší než ostatní. Místo vděčnosti a pokory – sebespokojenost a pýcha. To je špatně!

c) „Bůh za dveřmi“ – „*nevíš, že jsi ubohý, bledý a nuzný, slepý a nahý*“.

Sebeklam je pohodlný, ale nebezpečný stav. Když neznáme svůj zdravotní stav, můžeme si myslet, že jsme v pořádku. A přitom to nemusí být zdaleka pravda! O rakovině víme, že obvykle „*nebolí*“. To je ale právě nejhorší. Když totiž přijdou bolesti, je už obvykle pozdě. Kdo žije v sebeklamu, ten nehledá pomoc-lékaře! Laodikeja nemohla být zatím uzdravena, protože „*nevěděla*“. Můžeme žít dlouhou dobu bez Pána a vůbec netužit, že jsme v takovém nebezpečí! Prosme Pána jako David: „*Bože, zkoumej mě, zkoušej mě.*“ (Ž 139) a jděme ke svému Lékaři Kristu. On jediný nás může plně uzdravit a zachránit.

3. Bůh má pro nás plnost, vítězství a slavnou budoucnost

Vlažná církev, spokojená, soběstředná a soběstačná církev je církev „*bez Krista*“. Zní to hrozně a je to hrozné. Ale když je *Pán za dveřmi*, pak se to jinak nazvat nedá! Pokud se to nezmění, hrozí církvi Boží soud! *Církev bez Krista už není církví!*

Přestože je situace tak vážná, není ještě pozdě! Ježíš Kristus není jen *za dveřmi*, On je také *přede dveřmi*! Přichází jako host ke dveřím našeho srdce a klepe. On se nevlamuje do našeho života násilím! On čeká, jestli Mu dovolíme vstoupit, jestli Ho pozveme dál...To platí jak pro křesťany, kteří mají obnovit svůj život s Bohem, tak pro ty, kteří zatím život s Kristem ještě nezačali. - Všichni mají slyšet a vědět, že v Ježíši Kristu je plnost života. On, náš Bůh a Pán, má všechno, co potřebujeme. Ale je na nás, jestli z toho budeme něco mít nebo ne. Pokud je to tak, že je náš Pán za dveřmi, měli bychom slyšet, že stojí o obnovu společenství s námi a chce nás pohostit u svého stolu. Obraz večeře, společného jídla je obrazem nejužšího společenství, přátelství a důvěry. Ježíš Kristus nás chce pohostit dary své milosti, dobroty a lásky. Většina z nás dobře ví, že tyto dary jsou připraveny díky Ježíšově smrti za naše hříchy, díky Jeho vzkříšení je zde moc k novému životu. Proto má smysl o Božím volání přemýšlet a otevřít život pro nové Boží působení. Jinak než *cestou pokání* to nepůjde.

Kromě toho slyšíme z Bible také *pozvbuzení k vítězství*. Přestože žijeme uprostřed různých tlaků a pokušení, můžeme se osvědčit. Kdyby to nebylo možné, Ježíš Kristus by to od křesťanů určitě nepožadoval. Potřebujeme ovšem vědět, že vítězný křesťanský život je možný pouze s Kristem. Cestou pokání můžeme obnovit svůj vztah s Pánem a ve společenství s Ním vítězit nad pokušením a hříchem. Jako odměnu nám Pán Ježíš nabízí podíl na své slávě ve svém království. *Sedět na trůnu s Kristem* to si neumíme ani představit. Ale to je výhled, který ve víře v JK máme. - Cesta k plnosti života začíná *správným slyšením*. Když slyšíme Boží hlas a rozumíme, že jde o život, o budoucnost, o všechno, musíme z toho vyvodit důsledky: otevřít své srdce, pozvat Pána dál a přijmout z Jeho rukou právě bohatství. Potřebujeme „*prohlédnout*“ a vzpamatovat se. To je cesta Božího uzdravení a Boží pomoci, na kterou jsme pozváni. Ať už jsme vlažnými křesťany nebo nevěřícími lidmi.

(B. Kaleta)